

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

La batuta contra tots

Redacció on 24 octubre, 2014 / 1 comment

© www.facebook.com/orquestraobc

TEMPORADA OBC. Cor Madrigal. Cor Lieder Càmera. Dir.: Emmanuel Krivine. Obres de C. Franck i G. Fauré. **L'AUDITORI. 17 D'OCTUBRE DE 2014.**

Per Xavier Chavarría

Aquest va ser un concert desconcertant. I cal precisar que ens referim concretament al primer dels tres que l'OBC va fer aquest cap de setmana a L'Auditori, el de divendres al vespre. Aquest cronista no va tenir l'oportunitat de veure'n cap altra sessió, però el diagnòstic i les sensacions no feien preveure canvis substancials o una millora significativa en tan poques hores. L'OBC es presentava amb Emmanuel Krivine al capdavant, que és el principal director convidat de l'orquestra: un director madur però de currículum inquietant i mèrits confusos, que mai no acaba de consolidar-se ni de convèncer ningú. Afirmar que Emmanuel Krivine va espatllar el concert seria exagerat, però sí que hi va ser un llast, incapaç de fer lluir els bons músics que tenia davant i de donar una lectura coherent a les obres que feia sonar. És cert que el concert va transcórrer dins els marges de la correcció, amb certa grisor però sense accidents significatius; però ens atreviríem a dir que qui el va tirar endavant van ser els músics de l'orquestra i els dos cors que hi col·laboraven, Madrigal i Lieder Càmera, que amb professionalitat, solvència i dosis de sang freda van ser capaços de generar moments de bellesa sonora que la batuta no va saber propiciar.

La primera part, la va ocupar la *Simfonia en Re menor, op. 48* de César Franck, una obra de maduresa, impecable formalment però dèbil quant a idees, i que reflecteix l'academicisme, el rigor i la veneració que l'autor sentia per les sonoritats d'orgue, l'instrument en què sí que va destacar. El tema sincopat de l'"Allegro non troppo" final va ser un moment brillant enmig de certa grisor, defensat magníficament per una OBC que va sortir endollada des del primer compàs, amb intervencions brillants del vent fusta i del metall, i amb una corda sòlida i compacta.

A la segona part va sonar l'obra que probablement tot el públic esperava amb candeletes, el *Requiem* de Gabriel Fauré, una obra deliciosa, delicada, tendra i plena de subtils, que va ser maltractada –en l'estricta sentit de la paraula– per Emmanuel Krivine. En sentir el bellíssim "Ofertori" tan desmanegat, amb entrades porugues del cor i indecisions de la corda, impròpies de cap d'aquells solvents músics que hi havia damunt l'escenari, la vista se'ns en va anar inevitablement al podi del director, i hi vam descobrir la raó d'aquell despropòsit: un gest hipertròfic, exagerat, per moments violent i crispat, i sobretot confús, que va provocar desgavell rítmic en diversos passatges i inseguretat en els cantaires (l'orquestra ja feia estona que se n'havia desconnectat i anava sola); una batuta que semblava el floret d'un espadatxí embogit, de gestos atabalats i d'una imprecisió tristíssima, que es va carregar completament l'esperit i l'atmosfera d'una música que vol contenció, misteri, calidesa i dolçor. Cap línia tenia la tensió adequada, les dinàmiques eren frívoles i el so no gens cuidat. Una obra com aquesta, que no té la dificultat en la partitura sinó en l'esperit, demana una lectura sensible. Insistim-hi, no va ser un desastre musical, ni molt menys: el *Requiem* va sonar dins d'uns paràmetres de correcció acceptables, allò que en diríem "un cinc pelat": però amb això no n'hi ha prou. Aquest *Requiem* pot sonar –ha de sonar– millor. Sorprenent i decebedor. I com que coneixem de memòria les capacitats d'aquests dos cors (que acaparen tot el protagonisme en aquesta obra), i sabem tot el que poden donar de si, atribuïm la sensació d'inseguretat que van mostrar en més d'un passatge a una direcció pèssima.

La soprano Elisenda Pujals i el baríton Lauri Vasar tampoc no van tenir una actuació gaire brillant: correcta però discreta. Quan Mireia Barrera i Elisenda Carrasco, titulars del Madrigal i Lieder Càmera, respectivament, van sortir a recollir els aplaudiments del públic (probablement més adreçats a l'heroisme dels músics que no pas al que acabaven d'escoltar), no vam poder evitar pensar que bé que hauria sonat aquesta obra en mans de qualsevol d'aquestes dues magnífiques directores. Van ser els músics, tant els de l'orquestra com els del cor, els que van salvar aquest *Requiem* i en van donar una versió digna. En l'incòmode interregne en la direcció que està vivint l'OBC aquesta temporada, Emmanuel Krivine –herència dels qui ja no hi són, desvinculat dels que han de venir, amb un encaix dubtós i poc consens entre els músics– és la pota coixa del projecte.

Share this post: Like 28

Tweet

There is one comment

Josep Maria Rebés 24 octubre, 2014 at 8:56 am

Estimat Xavier Cahavarria, jo vaig ser-hi també divendres i la meva impressió s'acosta molt a la teva. La Simfonia no va despertar fins l'últim moviment. i tal com dius més per l'orquestra que no pas pel director, que amb la seva espasa-batuta tallava i massacrava l'orquestra. A destacar que en alguns moments el vent metall es sentia massa contundent, al menys des de la meva ubicació a una llotja a sobre mateix de l'orquestra.

El Rèquiem va anar força millor, conduïda pels cors i amb entrades i ordres del director de difícil interpretació, que de vegades provocava que les veus s'aturessin per inèrcia i en desordre. El gest d'aquest director és poc precís, més dirigint un conjunt tan sensible com és un cor de veus.

Un detall: quan va acabar la Simfonia el director Krivine va fer aixecar-se la intèrpret del corn anglès. Ni ella mateixa s'ho podia creure ... "perquè jo?" preguntava als seus companys oboïstes. No ho sap ningú, crec que ni el propi director.